

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 5To/42/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119013913  
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2119013913.3

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21.02.2025 č. k. 1T/67/2019-591, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.10.2025 takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, zamietá.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 21.02.2025 č. k. 1T/67/2019-591 rozhodol o obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava, podanej dňa 14.11.2019 na obžalovaného A. B. C. takto: Obžalovaný A. B. C., sa uznáva za vinného, že dňa 16.10.2018 v čase asi o 17.20 hod v obci D., na ulici v blízkosti horného cintorína E. F. chytil pravou rukou za ľavé rameno, otočil ho a v tom ho udrel pravou rukou do tvárovej oblasti, následne ho sotil na zem, potom sa pán F. postavil a vtom ho opäť udrel najprv pravou rukou a potom ľavou rukou do tvárovej oblasti, potom ako sa E. F. chystal odísť z miesta, tak ho opäť udrel ľavou rukou do tvárovej oblasti, potom ho chytil za monterkovú bundu a znovu ho udrel pravou rukou do tvárovej oblasti, následne ho skopol na zem a to tak, že mu pravú nohu založil za jeho ľavú nohu a sotil ho oboma rukami do hrudníka, následkom čoho E. F. padol na zem, sklonil sa k nemu a chytil ho oboma rukami za monterkovú bundu a opäť ho udrel do tvárovej oblasti čím, takýmto konaním spôsobil E. F., perforáciu pravej blany bubienka, ktorá si vyžiadala liečenie v období od 16.10.2018 do 12.12.2018, čím bol E. F. obmedzený na obvyklom spôsobe života, tým spôsobom, že si musel chrániť ucho pred prachom, chladom, vodou do zhojenia blanky bubienka a potrebou absolvovania antibiotickej liečby vo forme kvapiek vzhľadom k lokálnej infekcii, teda inému úmyselne ublížil na zdraví a dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to sa mu ukladá: podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 56 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný peňažný trest v sume 1 200,- (tisíc dvesto) Eur. Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona sa obžalovanému ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému A. B. C., nar. XX. XXXX XXXX v F., povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Všeobecnej zdravotnej poisťovni, krajská pobočka Žilina, so sídlom P. O. Hviezdoslava 26, 010 01 Žilina, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 250,21 Eur (dvestopäťdesiat eur a dvadsať jedna centov). Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa právni nástupcovia po zomr. E. F., nar. XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom D. G. XX, zomr. XX.XX.XXXX, odkazujú s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, proti všetkým jeho výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo. Svoje odvolanie odôvodnil nasledovne (skrátene):

2.1. Okresný súd Trnava svojím nesprávnym procesným postupom a rozhodnutím porušil moje práva na spravodlivý súdny proces, zásadu kontradiktórnosti konania a z toho prameniacu rovnosť účastníkov konania, svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonal relevantné návrhy na dokazovanie, ktoré boli a sú schopné preukázať, že k skutku, tak ako sa mi kladie za vinu nedošlo, a takýto trestný čin som nespáchal. V danom prípade ma mal súd ako obžalovaného spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 a) resp. b) Trestného poriadku.

2.2. Rozsudok je chybný, nesprávny a nezákonný. Rozsudok je tiež nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a chýbajúce dostatočné dôvody, na ktorých by malo byť rozhodnutie súdu založené, čím bolo okrem § 168 ods. 1 Trestného poriadku porušené aj moje právo na spravodlivý súdny proces podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku. V Rozsudku v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku nie je dostatočne presvedčivo súdom vysvetlené: o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. V súdnom konaní sa postupovalo v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval so starostlivým uvážením všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne.

2.3. V konaní došlo k podstatným chybám, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, boli porušené ustanovenia, ktorými sa malo zabezpečiť objasnenie veci (§ 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku). V napadnutých výrokoch Rozsudku sú chyby, výrok o vine je nejasný pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a zároveň sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku). Skutkové zistenia prvostupňového súdu sú nesprávne, neúplné a nezodpovedajúce výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní a súd prvého stupňa vyvodil nesprávny právny záver o mojej vine. Vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov Rozsudku, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku).

2.4. Naďalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by sa obžalovaný dopustil skutku, tak ako sa mu v obžalobe kladie za vinu. Prokurátor neunesol dôkazné bremeno. Stupeň pravdepodobnosti záveru o spáchaní trestného činu v zmysle obžaloby nedosahuje ani vyšší stupeň. Obžaloba a aj samotný Rozsudok sú založené na domnienkach a hypotézach. Prokurátor v konaní pred súdom neunesol dôkazné bremeno a neboli produkované žiadne relevantné dôkazy o vine mojej osoby. Naďalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by som sa dopustil skutku, tak ako sa mi v obžalobe kladie za vinu. Vzhľadom na to, že som ako obžalovaný nebol následne spod obžaloby oslobodený v zmysle § 285 Trestného poriadku, je výrok Rozsudku o vine, ako aj ostatné výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad chybné.

2.5. Mám za to, že hodnotenie dôkazov súdom podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, vykonané Okresným súdom Trnava, je ústavne neakceptovateľné, mám za to, že zásadu voľného hodnotenia dôkazov upravenú v § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd poňal príliš voľne, mám za to, že súd vychádza z domnienok, bez základu v relevantných dôkazoch. Poukazujem na to, že podľa už judikovaného právneho názoru, „zásada objektívnej pravdy (v súčasnosti zásada náležitého zistenia skutkového stavu) vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde sa nedá bezpečne zistiť, ktorý variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd ten, ktorý je pre obvineného priaznivejší“ (R 46/1963). Taktiež poukazujem na to, že „z princípu prezumpcie neviny zakotveného v § 2 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti svedčiace v neprospech obvineného“ (R 56/1994-I).

2.6. Rozsudku chýba konzistentné vyhodnotenie skutkového stavu. V Rozsudku chýba vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie. S ohľadom na vyššie uvedené poukazujem na nasledovné: Z Nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jedno rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ Z Nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 150/03: „Za protiústavné treba považovať aj arbitrárne rozhodnutia, rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej (napríklad v dôsledku chyby v uvažovaní) alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti.“ Z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Tdo 57/2016 zo dňa 23.11.2017: „Nezávislosť rozhodovania súdov sa uskutočňuje v

ústavnom a zákonnom procesnoprávnym a hmotnoprávnym rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z článku 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Súčasťou práva na riadny proces je povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby bol zrejmý vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi úvahami na strane druhej. Argumentácia súdu obsiahnutá v odôvodnení nesmie byť nekoherentná, nekonzistentná. Musí dbať na celkovú presvedčivosť, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí a závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli prijateľné, racionálne, spravodlivé a presvedčivé. V opačnom prípade je takéto rozhodnutie mimo ústavný rámec pravidiel spravodlivého procesu vymedzeného čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jednou z najdôležitejších súčastí práva na spravodlivý proces je povinnosť súdu náležite sa vysporiadať s relevantnými argumentmi procesnej strany trestného konania. Procesnej strane súd musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery napadnutého rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich okolnostiach. Právo na spravodlivý proces zahŕňa i povinnosť súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo procesné strany tvrdia, keď to má vzťah k meritu veci. Ak súdy túto zákonnú povinnosť nedodržia, a to jednak tým, že so zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami sa nezaobierajú vôbec alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to za následok nedostatok konania, premietajúci sa ako zásah do Ústavou zaručeného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a do práva na súdnu ochranu. Právo na spravodlivý proces zodpovedá povinnosť súdov rozhodnutie riadne odôvodniť a adekvátne sa, čo do myšlienkových konštrukcií, racionálne logickým spôsobom vysporiadať so všetkými dôkazmi. Rovnako i s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi konania, lebo v opačnom prípade dochádza k ústavnoprávnemu deficitu obdobnému kategórii neústavnosti v podobe tzv. opomenutých dôkazov. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom však všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (napr. IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04, I. ÚS 110/07). Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že orgány verejnej moci nemôžu prijímať také rozhodnutia, ktoré môžu svojimi účinkami porušiť základné práva slobody fyzických a právnických osôb, najmä ak nie sú odôvodnené, svojvoľné, arbitrárne a nedávajú odpoveď na podstatu veci. V zmysle nálezu ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008 riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Princíp riadneho chodu spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy, zaväzuje súdy na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí (rozsudkov a uznesení); nemôže sa to však chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Rozsah tejto povinnosti sa preto môže merať podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný vo svetle okolností každého prípadu. Napríklad v odvolacom konaní sa tak súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvého stupňa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu. Pokiaľ sa však rozhodnutie odvolacieho súdu nebude zaoberať odvolaním brojacim práve proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa, takýto jeho postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania (rozsudok najvyššieho súdu z 1. septembra 2007, sp. zn. 2 Cdo 170/2005).“

2.7. Obžaloba je naďalej bez základu, čo i len v nepriamych relevantných dôkazoch, ktoré by mali byť dostatočne presvedčivé. Súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru (Záhora, j. a kol., *Dokazovanie v trestnom konaní*, 1. vydanie. Praha: Leges, 2013, 320 s., strana 35).

2.8. Vzhľadom na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo), keď sú naďalej rozumné a dôvodné pochybnosti o mojej vine ako obžalovaného žiadam, aby som bol oslobodený spod obžaloby, a to podľa § 285 TP. V súlade s vyššie uvedeným, navrhujem aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 21.02.2025, sp. zn. 1T/67/2019 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alternatívne ma spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok tak ako je uvedené v obžalobe, pre ktorý som stíhaný resp. nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

2.9. Obžalovaný poukazuje na skutočnosť, preukázanú aj vykonaným dokazovaním, že rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 31Ps/3/2017 zo dňa 10.07.2020 v spojení s uznesením Krajského

súdu v Trnave sp. zn. 24CoP/55/2021 zo dňa 13.10.2021 bol poškodený F., a to dokonca na základe návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry, obmedzený v spôsobilosti na právne úkony tak, že nie je spôsobilý samostatne konať a vystupovať pred štátnymi orgánmi, orgánmi štátnej správy, orgánmi územnej samosprávy, súdmi a orgánmi činnými v trestnom konaní. Uvedené rozhodnutia sa opierali o znalecký posudok MUDr. Straku č. 9/2017, doplnok č. 1 zo dňa 19.07.2017 (ďalej len „doplnok č. 1“) a znalecký posudok znaleckej organizácie forensic.sk č. 368/2019 vypracovaný určeným znalcom MUDr. Uhrinom (ďalej len „znalecký posudok č. 368/2019“), ktorý potvrdil skutočnosti uvádzané v znaleckom posudku MUDr. Straku a jeho doplnku č. 1. Z doplnku č. 1 vyplývajú nasledovné skutočnosti, ktoré uvádza aj samotný súd v bode 6.19 Rozsudku: „poškodený trpí viacerými duševnými poruchami (Organické zmeny osobnosti pri epilepsii, F 07.8, Mentálna subnorma, F 70.0, na teréne polymorfne abnormne štruktúrovanej osobnosti (objektívizované aj znaleckým psychologickým posudkom). Jeho duševné poruchy a osobnostná patologická štruktúra ho vedie (motivuje) v konaní k opakovanému podávaniu inadekvátnych (iracionálnych, nelogických) podnetov a podaní na štátne orgány a inštitúcie (od r. 2007 doposiaľ 223 oznámení na polícii).“ Zo znaleckého posudku č. 368/2019 vyplývajú ďalšie skutočnosti o poškodenom, ktoré opäť uvádza aj samotný súd v bode 6.17. Rozsudku, že: „poškodený trpí duševnou poruchou, a to organickou poruchou osobnosti a mentálnou retardáciou ľahkého stupňa, pričom prítomnosť a rozvoj mentálnej retardácie je možné u menovaného probanda predpokladať od jeho útleho detstva (predškolský vek), na ktorú následne po diagnostikovaní epilepsie (cca v 20. roku jeho života) pribudla organická porucha osobnosti. Uvedená duševná porucha, ktorou proband trpí, je trvalého charakteru.“ Ďalej: „Z psychiatrického hľadiska proband nie je schopný samostatného vystupovania pred orgánmi činnými v trestnom konaní, orgánmi štátnej správy, či samosprávy. Na základe súčasných medicínskych poznatkov nie je možné predpokladať zlepšenie zdravotného stavu vyšetrovaného do budúcnosti.“

2.10. Z vyššie uvedeného znaleckého dokazovania jednoznačne vyplýva, že už v čase spáchania skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu (t. j. 16.10.2018) poškodený trpel a aj v súčasnosti trpí viacerými duševnými poruchami, ktoré sú natoľko závažné, že musel byť obmedzený v spôsobilosti na právne úkony. Ide konkrétne o také duševné poruchy, ktoré ho vedú k opakovanému podávaniu rôznych podnetov (vrátane trestných oznámení), ktoré sú podľa znalca MUDr. Straku „inadekvátne (iracionálne, nelogické)“. Je zrejmé, že pri takomto znaleckom hodnotení zdravotného stavu poškodeného F., sú krajne nedôveryhodné aj jeho trestné oznámenie a výpovede (vrátane výpovede na hlavnom pojednávaní) v predmetnej trestnej veci. Napriek uvedenému súd aj v novom Rozsudku opätovne nesprávne akceptoval výpoveď poškodeného F. v celom rozsahu ako dôveryhodnú, vrátane tej časti, v ktorej usvedčoval (vôbec ako jediný vypočutý svedok) zo spáchania predmetného skutku práve obžalovaného, tvrdiac, že poškodený „dokázal vnímať a reprodukovať prežitú udalosť“ (bod 12 Rozsudku). Obžalovaný má za to, že zo strany súdu ide o zjavnú dezinterpretáciu vyššie uvedených znaleckých posudkov.

2.11. Obžalovaný opätovne uvádza skutočnosť, ktorú konštatoval aj odvolací súd v uznesení sp. zn. 5To/105/2023 zo dňa 02.11.2023, no ktorú súd aj napriek tomu ani v novom Rozsudku nezohľadnil, že svedkovia A. H., I. J. a K. D. „neuvádzali, že by medzi obžalovaným a poškodeným došlo k fyzickému konfliktu“, pričom „toto zistenie vyplýva iba z výpovede svedka poškodeného E. F.“. Ani po vykonaní opakovaného dokazovania, zo žiadnej svedeckej výpovede (okrem z vyššie uvedených dôvodov krajne nedôveryhodnej svedeckej výpovede samotného poškodeného F.) nevyplýva, že by došlo k akémukoľvek fyzickému kontaktu medzi obžalovaným a poškodeným F..

2.12. Súd tiež v Rozsudku (bod 10.) vychádzal z výpovede svedkyne I. J., ktorá mala podľa súdu potvrdiť výpoveď poškodeného F., že „sa v ten deň o stanovenej hodine nachádzal pri cintoríne obžalovaný i poškodený“, resp. „že obžalovaný a poškodený sa spoločne nachádzali na mieste, kde malo dôjsť k spáchaniu trestného činu“. Svedkyňa I. J. však opoznala obžalovaného až na hlavnom pojednávaní. K tomuto faktu obžalovaný uvádza, že opoznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, v pozícii, keď už „mal priradenú rolu“ v trestnom konaní a poznávajúci nemá možnosť voľby z figurantov, nemôže konvalidovať chýbajúcu rekogníciu. Obžalovaný v tejto súvislosti poukazuje za uplatnenia komparatívneho výkladu na nasledovný judikát: „24. Ústavný súd síce pripustil možnosť použitia agnoskace ako dôkazného prostriedku (porov. Napr. Uznesenie sp. Zn. II. ÚS 2/03, sp. Zn. IV. ÚS 1335/11 či sp. Zn. I. ÚS 2414/13 ), zároveň sa ale vyjadril, že agnoskace nemá "kvalitu dôkazného prostriedku rekogníciu" (uznesenie sp. zn. III. ÚS 542/05), a preto ju treba priznať tomu zodpovedajúce dôkaznú moc. Poznávajúci je totiž postavený do situácie, v rámci ktorej sú účastníkom už priradené určité role, pričom nemá možnosť voľby z figurantov. Ak potom je agnoskace vykonávaná až po tom, čo jej predchádzala rekognícia, je jej dôkazná význam ešte výrazne obmedzenejšie, pretože pamäťová stopa poznávajúciho je v takejto situácii ovplyvnená skôr ukázanými osobami (či ich fotografiami). V

posudzovanom prípade je navyše potrebné zohľadniť, že agnoskace na hlavnom pojednávaní prebehla po tom, kedy bol sťažovateľ poškodenému ukázaný nie raz, ale hneď dvakrát v rámci úkonov prípravného konania (rekognície podľa fotografií a rekognície in natura). Táto skutočnosť zaiste ešte viac zoslabuje dôkaznú silu agnoskace ako usvedčujúceho dôkazu. A napokon skutočnosť, že ani v rámci agnoskace na hlavnom pojednávaní, kedy bol sťažovateľ poškodenému ukázaný orgánmi činnými v trestnom konaní celkom tretíkrát, si poškodený nebol istý, či je sťažovateľ totožný s osobou páchatel'a lúpežného prepadnutia (iba ho ako možného páchatel'a nevylúčil), potom znižuje dôkaznú hodnotu celého úkonu takmer na minimum." (z nálezu Ústavného súdu ČR, sp. zn. II.ÚS 3579/17, zo dňa 03.04.2018). Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo opoznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní dôkazom použiteľným v trestnom konaní, napriek tomu ho však súd akceptoval, čím porušil právo obžalovaného na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2.13. Súd v Rozsudku (bod 10.) nesprávne zohľadnil aj výpoveď svedka L. K. D., ktorý mal potvrdiť výpoveď poškodeného, že „sa v ten deň o stanovenej hodine nachádzal pri cintoríne obžalovaný i poškodený“, resp. „že obžalovaný a poškodený sa spoločne nachádzali na mieste, kde malo dôjsť k spáchaniu trestného činu“. Tento svedok však uvedenú skutočnosť nepotvrdil, pretože na hlavnom pojednávaní dňa 05.04.2022 vypovedal, že sa mu len zo vzdialenosti 30 m zdalo od chrbta, že osoba, ktorá viedla debatu s poškodeným je obžalovaný, do tváre tejto osoby ale nevidel.

2.14. Obžalovaný má naďalej za to, že nebolo preukázané, že kamerový záznam (č.l. 133) spĺňa podmienky zákonnosti podľa NARIADENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) 2016/679 zo dňa 27.04.2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov). Dôkazné bremeno nesie v tejto otázke prokurátor. S uvedenou skutočnosťou sa súd v odôvodnení Rozsudku nevyssporiadal.

2.15. Na predmetný kamerový záznam (č.l. 133) by sa nemalo prihliadať tiež z dôvodu, že prokurátor nepreukázal autenticitu, pôvodnosť a pravosť počítačových údajov tvoriacich tento kamerový záznam. Tieto údaje neboli extrahované znalcom s príslušným odborným zameraním, ale iba nahraté na prinesené pamäťové médium (USB-kľúč) príslušníka PZ SR. Znalec taktiež neverifikoval prenos počítačových údajov z tohto pamäťového médiá na iný nosič, ktorý sa aktuálne nachádza v spise. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na odbornú právnu literatúru ako výkladový zdroj: „Pre dôkazné použitie počítačového údajov v trestnom konaní je nevyhnutné, aby bolo úplne vylúčené a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že pri vydaní, odňatí alebo následnom skúmaní počítačového údajov nemohlo dôjsť k jeho zásahu zo strany tretieho subjektu. V trestnom konaní nesie dôkazné bremeno a tým aj zodpovednosť za zákonné vykonanie a predloženie dôkazov, o ktoré sa opiera obžaloba, prokurátor, ktorý je povinný dokázať, že produkováný dôkaz v podobe počítačového údajov je autentický, pôvodný, pravý. Pokiaľ nie je táto skutočnosť jednoznačne preukázaná, platí právny predpoklad o neautenticite, nepôvodnosti a jeho nepravosti.“ (JUDr. Jitka Hasíková, Počítačový údaj – zdroj dokazovania, BSA 1-2/2013).

2.16. Z kamerového záznamu (č.l. 133), ktorý navyše neobsahuje údaj o čase, kedy bol vyhotovený, nemožno bez dôvodných pochybností určiť, že sa na ňom nachádza obžalovaný, poškodený F., ani svedkovia H., J. a D.. Túto skutočnosť možno preukázať len znaleckým posudkom znalca z odboru antropológie, ktorý však v predmetnom konaní nebol vyhotovený. Neobstojí argumentácia súdu, že „Trestný poriadok nepozná obligatórnu povinnosť, aby pri zaistení kamerového záznamu bol prítomný znalec, za účelom extrahovania kamerového záznamu“, ani že na preverenie tohto dôkazu nie je potrebný antropológ, „pretože by to bolo v tomto prípade nadbytočné“. Naopak, podľa § 2 ods. 10 prvá a druhá veta zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku (ďalej len „Trestný poriadok“), orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. A podľa § 142 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, ak pre zložitost' objasňovanej skutočnosti nie je postup podľa § 141 postačujúci, priberie orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu znalca na podanie znaleckého posudku. Obžalovaný má za to, že potvrdenie authenticity kamerového záznamu, ako aj identifikácia a stotožnenie osôb na ňom zachytených, môžu byť bez dôvodných pochybností vykonané výlučne príslušnými znalcami.

3. Na rozhodnutie o odvolaní nariadil Krajský súd v Trnave súd verejné zasadnutie, na ktorom obhajca obžalovaného k podanému odvolaniu doplnil, že pokiaľ ide o kvalitu kamerových záznamov, ku ktorým sa vyjadroval už odvolací súd vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení, konkrétne v bode 13., pričom odvolací súd uviedol, že kamerový záznam je v dobrej kvalite a na základe neho jasne a zreteľne vidieť osoby, ktoré sú na zázname zachytené, tak k tomuto uvádza, že po opätovnom prehraní tohto záznamu zotrvávajú na tvrdení, že jeho kvalita je nízka a neumožňuje identifikovať tváre osôb, ktoré

sú na ňom zachytené. Pribatím znalca z odboru antropológie by nebolo možné identifikovať z týchto kamerových záznamov osobu obžalovaného. Navrhol vyhovieť odvolaniu. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

5. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolateľom, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Iné dôvody, než tie, ktoré v odvolaní uplatnil obžalovaný a na ktoré by v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1, druhá veta Trestného poriadku bol odvolací súd povinný prihliadať, zistené neboli.

6. Odvolaním napadnutý rozsudok je v poradí druhým rozsudkom prvostupňového súdu v trestnej veci obžalovaného.

7. V poradí prvým rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 26.04.2023 sp. zn. 1T/67/2019 bol obžalovaný uznaný za vinného na rovnakom skutkovom a právnom základe, ako je uvedené v bode 1. tohto uznesenia. Za to mu súd uložil podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm.

j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 56 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 1200,- (tisíc dvesto) Eur, podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu. Zároveň podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Súčasne podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Všeobecnej zdravotnej poisťovni, krajská pobočka Žilina, so sídlom P. O. Hviezdoslava 26, 010 01 Žilina, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 250,21 Eur (dvestopäťdesiat eur a dvadsať jedna centov) a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd právnych nástupcov po neb. E. F., nar. XX. XXXXXX XXXX, naposledy trvale bytom D. G. XX, zomr. XX. XXXXXXXX XXXX, odkázal s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

8. Na základe odvolania obžalovaného Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 02.11.2023, sp. zn. 5To/105/2023 podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

9. Dôvodmi na zrušenie v poradí prvého rozsudku prvostupňového súdu bolo to, že: (a) rozhodol o vine obžalovaného aj na základe dôkazov, ktoré nemohli byť podkladom pre takéto rozhodnutie; išlo o vysvetlenie, ktoré podal obžalovaný dňa 17.10.2018 na Obvodnom oddelení Policajného zboru Zavar a prečítanie zápisníc o výsluchu osoby obžalovaného z prípravného konania zo dňa 11.12.2018 a 2.4.2019, (b) nesprávne vyhodnocoval niektoré iné dôkazy, najmä svedecké výpovede, (c) nesprávne sa argumentačne vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ktorá smerovala proti autenticite prehratých kamerových záznamov, (d) odmietol návrhy obhajoby na vykonanie dokazovania, ktoré sa vzťahujú k duševnému stavu poškodeného a k rozhodnutiu o obmedzení, resp. pozbavení jeho spôsobilosti na právne úkony.

10. Tunajší súd uložil prvostupňovému súdu povinnosť po zrušení a vrátení veci doplniť dokazovanie v súlade s návrhom obhajoby a výkonné dôkazy opätovne vyhodnotiť tak, aby sa vyvaroval chýb, ktoré viedli k zrušeniu rozsudku.

11. Po vrátení veci prvostupňový súd, po zmene zákonného sudcu opätovne vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom vyhlásil napadnutý rozsudok. Po vrátení veci súd prvého stupňa postupoval v súlade s § 327 ods. 1 Tr. por., rešpektoval právny názor vyjadrený odvolacím súdom, vykonal úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

12. Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné náležitosti uvedené v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Prvostupňový súd jednak vymenoval dôkazy, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní (bod 5. napadnutého rozsudku), uviedol, ktoré skutočnosti vyplynuli z vykonaného dokazovania (bod 6. napadnutého rozsudku) a zároveň zistené skutočnosti vyhodnotil vo vzťahu k výroku o vine (body 7. až 17. napadnutého rozsudku). V odôvodnení napadnutého rozsudku sa tiež vyrovnal s obhajobou obžalovaného. V samostatných častiach svojho odôvodnenia sa venoval aj výrokom o treste a o náhrade škody. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je svojim obsahom veľmi podrobné, argumentačne zrozumiteľné a po vecnej stránke správne. Vo vzťahu ku všetkým skúmaným skutočnostiam, ktoré súd vyhodnocoval a na základe ktorých dospel k jednotlivým výrokom napadnutého rozsudku, odvolací súd konštatuje, že tieto vyplynuli z vykonaného dokazovania a prvostupňový súd ich vyhodnotil komplexne a logicky správnym spôsobom. Spôsob, akým prvostupňový súd identifikoval skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre jednotlivé výroky napadnutého rozsudku a ako tieto skutočnosti vyhodnocoval, považuje odvolací súd v celom rozsahu za správny a zákonný.

13. Na základe takto vykonaného dokazovania bolo mimo rozumných pochybností preukázané, že skutok, pre ktoré bola podaná obžaloba sa stal, je trestnými činmi a spáchal ho obžalovaný. Keďže rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu odvolacieho tvoria jednotu, odvolací súd nepovažuje za účelné opätovne podrobne rozvádzať už rozanalyzovaný skutkový a právny stav veci, resp. opätovne reagovať na tie námietky, s ktorými sa súdy v skorších rozhodnutiach podrobne vysporiadali. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu boli tie námietky, ktoré v odvolaní uplatňujú obžalovaný.

14. Odvolací súd sa môže vyjadriť iba k tým odvolacím námietkam, ktorej vytykajú konkrétne chyby napadnutého rozsudku, prípadne konania, ktoré mu predchádzalo. Časť odvolania obžalovaného je založená na tom, že iba všeobecne vytyka napadnutému rozsudku chyby, ktoré sú z jeho pohľadu dôvodom na zrušenie rozsudku. Takýmto spôsobom obžalovaný vytyka napadnutému rozsudku nedostatočne zistený skutkový stav, nevykonanie relevantných návrhov na dokazovanie, nepreskúmateľnosť rozsudku pre nezrozumiteľnosť a chýbajúce dostatočné dôvody, na ktorých malo byť rozhodnutie založené, ďalej hodnotenie dôkazov v rozpore s povinnosťou starostlivo uvážiť všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, ale aj nejasnosť, neúplnosť a nesprávnosť skutkových zistení.

15. Konkrétnym argumentom odvolateľa je, že prokurátor neunesol dôkazné bremeno, pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by sa obžalovaný dopustil spáchania skutku tak, ako sa mu to obžaloba kladie za vinu (bod 2.4. tohto uznesenia). Na to nadväzuje námietka, že neexistujú ani len nepriame dôkazy, ktoré by mali byť dostatočne presvedčivé a ktoré vo svojom súhrne preukazujú vinu obžalovaného. V takejto situácii mala byť uplatnená zásada in dubio pro reo (body 2.7. a 2.8. tohto uznesenia).

16. Argumenty odvolateľa, zhrnuté v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, sú podporené ďalšími odvolacími dôvodmi, pri ktorých obžalovaný poukazuje na nesprávne hodnotenie niektorých vykonaných dôkazov. Ide najmä o dokazovanie, ktoré sa vzťahuje k osobe poškodeného F., ktorého spôsobilosť na právne úkony bol rozhodnutím súdu obmedzená a v tejto súvislosti na výsledky znaleckého dokazovania z odvetvia psychiatrie. Obžalovaný ďalej napáda správnosť vyhodnotenia svedeckých výpovedí osôb, ktoré obžalovaného a poškodeného videli na mieste činu.

17. Uvedenú argumentáciu, ktorá sa vzťahuje k hodnoteniu osoby poškodeného, uplatnil obžalovaný už v prvostupňovom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd sa k tejto argumentácii obžalovaného venoval v časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej uviedol úvahy, ktorými sa spravoval pri vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov, konkrétne v bode 12. napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku za vecne správnu, ktorá vychádza z relevantných dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a ktoré boli správnym, logickým spôsobom aj vyhodnotené. To, že sa obžalovaný s odôvodnením, respektíve hodnotením prvostupňového súdu nestotožňuje, že predkladá iné, vlastné hodnotenie zistených skutočností, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo potrebné považovať hodnotenie dôkazov zo strany prvostupňového súdu za nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu, je hodnotenie relevantných dôkazov komplexné, prvostupňový nevynechal z hodnotenia žiadne dôležité skutočnosti a závery, ku ktorým dospel, sú výsledkom logického hodnotenia, založeného na starostlivom uvážení jednotlivých skutočností najmä

v ich vzájomných súvislostiach. Preto nemožno záverom prvostupňového súdu v tejto otázke vytknúť žiadnu chybu, ktorá by mala mať za následok nesprávnosť napadaného výroku o vine obžalovaného. Preto odvolací súd túto, opakovanú námietku obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

18. Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namieťa, že svedecké výpovede A. H., I. J. a K. D., nepreukazujú, že by medzi obžalovaným a poškodeným došlo k fyzickému konfliktu a existenciu fyzického konfliktu potvrdzuje vo svojej výpovedi iba svedok poškodený E. F. (bod 2.11. tohto uznesenia), toto tvrdenie opätovne nemá vplyv na správnosť hodnotenia vykonaného dokazovania. Rovnako ako prvostupňový súd, aj odvolací súd je toho názoru, že výpovede uvedených svedkov a svedka poškodeného E. F., spoločne s prehratými kamerovými záznamami z miesta činu, je potrebné hodnotiť najmä v ich vzájomnej súvislosti. Prvostupňový súd bode 10. napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol, z ktorých konkrétnych dôkazov vyplývajú, jednotlivé dokazované skutočnosti (najmä prítomnosť obžalovaného a poškodeného na mieste činu v rovnakom čase, a existenciu slovného a fyzického konfliktu), pričom je zrejmé, že nie všetky vykonané dôkazy preukazujú všetky dokazované skutočnosti. Aj vo vzťahu k týmto dôkazom odvolací súd zastáva názor, že prvostupňový súd ich hodnotil správne a zákonne, pričom argumentáciu k správnosti hodnotenia dôkazov, uvedenú v bode 17. tohto uznesenia, je potrebné uplatniť aj k týmto svedeckým výpovediam a kamerovému záznamu.

19. Judikatúru, na ktorú vo svojom odvolaní poukazuje obžalovaný v bode 2.12. tohto uznesenia, obžalovaný interpretuje nesprávnym spôsobom. Opoznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní nie je možné vyhodnotiť ako dôkaz nepoužiteľný v trestnom konaní, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru odvolacieho súdu, prvostupňový súd k tomuto dôkazu priznal adekvátnu dôkaznú silu, keď je zrejmé, že sa nejedná ani o jediný, ani o rozhodujúci dôkaz. Naopak, ide iba o jeden z viacerých dôkazov, ktoré bral súd do úvahy a to najmä v súvislosti s inými vykonanými dôkazmi.

20. Obžalovaný tiež vo svojom odvolaní uplatnil námietku, ktorá sa týka nezákonnosti, respektíve nepoužiteľnosti kamerového záznamu z čísla listu 133 a to pre nespĺnenie podmienok jeho zákonnosti v zmysle nariadenia Európskeho parlamentu a rady číslo 2016/679 zo dňa 27.04.2016 (bod 2.14. tohto uznesenia), respektíve, že nebola preukázaná jeho autenticita a pravosť (bod 2.15. tohto uznesenia).

21. Opätovne, ide o argumentáciu, ktorú obžalovaný použil už v prvostupňovom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku a s ktorou sa prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správnym spôsobom vysporiadal, konkrétne v bode 11. napadnutého rozsudku. Nakoľko sa odvolací súd s argumentáciou prvostupňového súdu v tejto časti plne stotožňuje, nepovažuje za potrebné ju opakovať a preto na ňu na tomto mieste iba odkazuje. K namietanej nezákonnosti uvedeného kamerového záznamu z pohľadu nariadenia Európskeho parlamentu a rady číslo 2016/679 zo dňa 27.04.2016, odvolací súd uvádza, že obžalovaný neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať dôvodnosť tejto odvolacie námietky. Obžalovaný neuvádza v čom konkrétne by mal spočívať rozpor spôsobu získania uvedeného kamerového záznamu alebo spôsobu jeho prezentácie na hlavnom pojednávaní s uvedeným nariadením Európskeho parlamentu a rady, ktoré je právnou normou priamo aplikovateľnou v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky. Pokiaľ obžalovaný argumentuje, že zákonnosť tohto dôkazu má preukázať prokurátor, ktorý tak v tomto prípade neurobil, nie je zrejmé, z akého zákonného ustanovenia obžalovaný tento svoj názor odvodzuje. Podľa názoru odvolacieho súdu niet žiadneho normatívneho základu, ktorý by takúto povinnosť prokurátorovi v trestnom konaní ukladal. Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku správnym spôsobom odôvodnil, prečo považuje uvedený kamerový záznam za autentický, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje. Autenticitu kamerového záznamu spochybňuje obžalovaný iba všeobecne a neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné pochybovať o uvedených atribútoch kamerového záznamu (autenticita a úplnosť). Jeho tvrdenie o tom, že autenticitu kamerového záznamu, ako aj to, že s kamerovým záznamom nikto dodatočne nemanipuloval, je apriori povinný dokazovať prokurátor, opätovne nemá oporu v žiadnej právnej norme, ktorú by bolo možné v tomto prípade aplikovať a obžalovaný ju vo svojom odvolaní ani neuvádza.

22. Žiaden z odvolacích argumentov obžalovaného tak nadriadený súd nevyhodnotil ako dôvodný, ktorý by mal mať za následok zrušenie napadnutého výroku o vine.

23. Možno uzavrieť, že prvostupňový súd sa pri opätovnom rozhodovaní o vine obžalovaného doplnil potrebné dokazovanie, vyhol sa chybám, ktoré viedli k zrušeniu v poradí prvého rozsudku v trestnej veci obžalovaného a zároveň svoje rozhodnutie založil na správnom vyhodnutí vykonaného dokazovania.

24. Rozhodnutie o treste odôvodnil prvostupňový súd rovnako dostatočne. Je možné z neho zistiť, akými úvahami sa riadil a k akým záverom dospel. Druh uloženého trestu, ani jeho výšku obžalovaný výslovne v odvolaní nenamietol. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd uložil obžalovanému peňažný trest, ktorého uloženie Trestný zákon v tomto prípade umožňuje a to vo výške, ktorá sa je v zákonnej

sadzbe. Rovnaké zistenia sa uplatňujú aj k uloženiu náhradného trestu odňatia slobody. O náhrade škody rozhodol prvostupňový súd na základe správne vyhodnoteného dokazovania, pričom svoje výroky obsahujú dostatočne a vecne správne odôvodnil v bodoch 28. až 31. napadnutého rozsudku. Preto ani ohľadne výrokov o treste a náhrade škody, nezistil odvolací súd žiadne pochybenie prvostupňového súdu, ktoré by malo mať za následok zrušenie týchto výrokov.

25. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v celom rozsahu a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.